

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 38. Canones de Residentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. nemus, quos in omnibus Regionibus
 A. C. 347. præ cæteris populorum frequentia
 tis, in his primis Sæculis invenimus.
 Falsa Ischyra ordinatio huic Canon
 condendo occasionem dedisse videtur.

Can. 13. lat. Eusebianorum molimina forte
 10. Græc. quenti Canonî ponendo causam dederim.
 Si vir dives, causidicus, negotiis sæcu-
 laribus implicitus, in Episcopum postu-
 latur, nisi prius functiones Lectoris, &
 Diaconi, aut Presbyteri peregerit, non
 ordinetur; per omnes hos gradus tran-
 sibat, & in his morabitur, ut interim
 des ejus, modestia, morum gravitas as-
 stimari possint, & ad Episcopatum eve-
 hi, si dignus sit. Non facile ordinate
 Can. lat. 18. Neophytos liceat. Episcopis etiam præ-
 Gr. 15. cipitur, ne Confratrum suorum Cleri-
 cos ad se alliciant, aut unquam sine E-
 piscopi sui consensu ordinent, *Quia, in-
 quiunt: ex his ordinationibus lites, & dis-
 cordia oriri solent.*

§. XXXVIII.

Canones de Residentia.

Can. 8. lat. Plures in hoc Concilio Canones legun-
 Gr. 7. tur de Episcoporum Residentia; præ-
 fertim illorum profectioes ad Regiam
 damnantur; novus erat iste abusus, nu-
 per post Imperatorum Conversionem ad
 fidem natus. Propterea Osius in hunc
 modum

modum conqueritur: *Importunitas, qua nos in Principum aulam inferimus, familiaritas nostra, & injustæ preces efficiunt, ut apud Principes gratia, & auctoritas, qua pollere deberemus, pereat. Sunt Episcopi, præsertim Africani, quibus semper in aula aliquid actitandum; bi, scimus enim, bonum consilium Confratris nostri Grati contemnunt (erat is Episcopus Carthaginensis in Concilio præsens) pergit Osius: quæ in aulis tractant, nullam Ecclesiæ utilitatem afferunt, officia, & dignitates sæculares pro aliis petunt. Episcopos decet pro viduis, & orphanis spoliatis intercedere, cum sæpe persecutionem patientes Ecclesiæ opem implorent, sicut etiam ad exilium, vel alias pœnas damnati. Si ergo vobis videatur, decernite, ne Episcopis, exceptis bis solis causis, ad Regiam proficisci liceat, & si per litteras ab Imperatore vo-centur. Dixerunt omnes: Volumus, decretum sit.*

Osius subjungit: *Ut omnis adeundi Regiam occasio Episcopis rescindatur, satius erit, ut, si tales profectiones charitas imperet, Diaconus mittatur, qui minori scandalo ibi versabitur, & promptius responsum feret. Ita decretum est. Et adjectum, ut singularum Provinciarum Episcopi supplices libellos, & Diaconum, eos ferentem, ad Metropolitanum*

H h 5

tanum

Sæculum IV.

A. C. 347.

Sæculum IV. tanum mitterent, ab eo Epistolas com-
 mendatitias accepturum ad illarum ve-

A. C. 347.

Can. 10. lat.

bium Episcopos, ubi Imperator tunc moraretur. Si cui Episcopo in aula amicum sint, his petitiones honestas, & pias per Diaconum commendare poterit. Si in Romam venerint, Episcopo Romano libellos, quos perferunt, exhibeant, ut indicet, an æqua, & honesta petantur, & ad Regiam permittat. Hæc iterum ab omnibus approbata.

Can. 11. lat.

20. Gr.

Gaudentius, Episcopus Naïssensis in Mœsia, addidit; necessarium sibi videtur pœnam depositionis ab Episcopatu in horum Canonum transgressores statuere, causa judicialiter cognita, ut metum coercerentur, *Atque ut, quæ præcedenter statuta sunt, inquit: certius effectui dentur, nos, qui ad Canalem (ita v. publicæ appellabantur) habitamus, si quæ Episcopum proficiscentem viderit, quod vadat, & quibus ex causis? inquiramus, ad aulam vadat, videamus, an illuc vocatus fuerit, quod si, ut importune sollicitet, sicut dictum est, itineretur, non subscribamus Epistolis ejus, imo ab ipsa Communione excludatur.* Omnibus æqua sta-

v. Berg. Gr.

Chemins.

Liv. IV. Ch.

18. n. 9.

tuisse visus est; nisi quod Osus restrictionem adjecerit, ut illi, qui per vias publicas iter facerent, antequam hoc Concilii Decretum ad eorum notitiam devenisset, ab Episcopo Diœcesis mone-

rentur,

rentur, & qui fuisset ita monitus, ex illa urbe dimisso ad Regiam Diacono, ipse in suam Ecclesiam reverteretur.

Alium quoque abusum Osius emendari cupiebat. *Non nunquam Episcopus, inquit: in aliam Diocesim, aut Provinciam venit, ibique diutius ambitiose moratur, eo quod loci Episcopum forte eloquentia se inferiorem sciat, sæpe dicit ad populum, ut alterius contemptum, & sui desiderium in auditorum animis pariat, & tandem ad hanc Ecclesiam vocetur. Ideo commorationis tempus definite, sicut enim advenientem Episcopum excludere inhumanum, ita ipsum justo diutius in hospitio hæere periculosum. Recordor, fratres nostros olim in Concilio præscripsisse, si Laicus tribus Dominicis continuis, id est, tribus septimanis, a conventu illius urbis, ubi habitat, absens fuisset, communionem privandum; si hæc pro Laico statuta sunt, quanto æquius est, ne Episcopo a sua Ecclesia longiori tempore, sine magna necessitate, abesse liceat? Igitur ut hoc statuere- tur, omnibus placuit. Concilium, de quo Osius hic loquitur, Illiberitanum fuisse creditur, cui ante quadraginta duos annos interfuerat, ibi enim ejusdem tenoris canon invenitur. Sequentem etiam adjunxit canonem, ab omnibus comprobatum. Sunt Episcopi, qui in sua*

Dicæ-

Sæculum IV.
A. C. 347.

Can. 12. lat.

Can. 14. lat.
II. Græc.

Canones.

Canon. Illib.
c. 21. Can.
Sardic. lat.
15. Gr. 12.

Sæculum IV. Diocæsi pauca bona possident, multa
A. C. 347. tem in aliis locis, quibus pauperes ju-
 re possunt; his tribus septimanis in illis
 locis, ubi bona sita sunt, manere liceat,
 quibus fructus colligant, & ne Episcopus
 talis vel unica Dominica a sua Ecclesia
 absit, in Ecclesia, illis locis proxima
 divinum officium peragat, ubi alias Pres-
 byter sacra facere consuevit; non valde
 frequenter Ecclesiam illius urbis adeat,
 ubi Episcopus residet, ne superbæ suspi-
 cionem incurrat, tamen absque rei sue
 domesticæ detrimento. Hæc regula, quæ
 quis Episcopus tribus septimanis a sua
 Ecclesia absit, etiam ad Presbyteros, &
 Diaconos extensa est, postquam Aetius
 Episcopus Thessalonicensis exposuit, in
 urbem suam amplissimam, & Macedo-
 niæ Metropolim Presbyteros, & Diaconos
 ex aliis Provinciis advenire, quibus
 post longam moram, ut domum redirent,
 vix persuaderi posset. Olympius Episcopus
 Enosanus in Thracia adjiciendam
 esse exceptionem putavit in favorem Episcoporum,
 qui injuste persecutionem passi, ob defensionem
 veritatis sedibus suis expulsi essent; his alibi
 morari liceret, donec ad suos reverti libertas
 ferretur, cum omni officiorum genere coli
 merentur. Casus ejusmodi tunc temporis
 Arianorum perfidia erant frequentissimi.

Can. lat. 20.

Gr. 16.

Can. lat. 21.